Любов'ю надірване серце,
молла й моджахед України,
стотисячний воїн Петлюри,
піддослідний більшовиків,
ти дервіш в халаті психушки,
провидець з очима дитини,
донецький сумний соловейко
на всі українські гілки...

Чому тебе вибрала доля — не знаєм,
бо відки нам знати,
знання лиш помножить скорботу
за тим, що тебе вже нема.
Тобі Україна була
і сестра, і дружина, і мати —
бувала ж, одначе, як мачуха люта,
як чорна зима.

Ти б міг розповісти, Поете,
як в мушлі ховалися друзі,
як, струєна співом нещирим,
розколювалась голова,
як раптом тобі серед ночі
зривала поезія шлюзи,
поставлені, наче капкани,
і мислям твоїм, і словам...

Та годі уже суєслів'я. Життя —
то суцільна чернетка
на камені, а чи папері,
на лазерних дисках доби...
Аби хоч єдиний нащадок здобув
з глибини Інтернету

й поклав собі десь біля серця:
"Любіть Україну. Люби..."